TUSSEN CALELLA EN CAMP NOU

Edwin Struis is vaak van huis. In deel CXLIX van deze serie sluit onze reizende reporter zich aan bij de fanclub van FC Barcelona voor een enerverend weekendje *blaugrana* dat zich afspeelt tussen Reus, Calella en Camp Nou.

TEKST EN FOTOGRAFIE: EDWIN STRUIS

Op een van de allerkleinste vliegvelden van Europa, dat desondanks Aeroport de Reus heet, landt deze avond een bont gezelschap Nederlanders. Een kleine twee uur eerder waren ze ingestapt op de luchthaven van Eindhoven, dat ook al niet uitmunt in omvang. Ze houden van klein bij de Nederlandse fanclub van FC Barcelona, hoewel het onderwerp van hun verering megagroot is en al sinds mensenheugenis behoort tot de Europese top. De landstitel en een plek in zowel de eindstrijd van de Champions League als de nationale beker prijken er op de erelijst van dit seizoen; als de andere finalisten Juventus en Athletic de Bilbao een beetje meewerken behoort een *triplete* zomaar tot de mogelijkheden.

Vorig jaar vierde de Nederlandse *penya* (Catalaans voor fanclub) haar vijftienjarig bestaan waardoor het behoort tot een van de oudste (en grootste) supportersverenigingen buiten Catalonië. Peter Goedbloed, in Spanje beter bekend als *Pedro Buenosangre*, is de grote animator van het geheel die in Henk van der Tas (*Hernando de la Bolsa*) een al even bevlogen eindredacteur van het *fullcolour* fanmagazine kent. Er zijn feestelijk aangeklede penyabijeenkomsten rond de Clásico's, een digitale shop en een informatieve website, en wat te denken van de ereleden van de fanclub waaronder Johan I én II, Cruijff en Neeskens, het is allemaal niet niks.

Per seizoen organiseert de fanclub zo'n vijftal reizen, mits er genoeg animo is. De voorgenomen trip in februari kon geen doorgang vinden, maar nu is het mei en gaan er zo'n vijftig personen mee naar Spanje. Die verdeeld worden over twee verschillende vluchten, omdat er op logistiek gebied iets is misgegaan. Dat verklaart de landing op Reus in plaats van Girona.

Op zich niet zo'n ramp (hoewel het misschien handig is om ook eens op Barcelona Airport te vliegen), ware het niet dat het plaatsje honderd kilometer ten zuiden van Barcelona gelegen is. En omdat de fanclub al tien jaar beschikt over een vaste uitvalsbasis in Calella, zestig kilometer ten noorden van Barcelona, zitten we zomaar twee uur opgesloten in een bus waardoor je je meteen twintig jaar ouder voelt. Maar wel in een bus van de firma Pujol, dat scheelt.

GASKACHEL

Een van de jongere deelnemers aan de trip heeft z'n kapsel daarop ingericht, al heeft hij geen idee wie Puyol dan wel was. De stoere stopper van weleer kopte een gaskachel uit de lucht als dat moest, maar is blijkbaar snel vergeten. Een blik op de shirts leert me dat nu alles draait om een zekere Messi, met Neymar als goede tweede. Bij Boris Bartels uit Delft prijkt de eigen achternaam op het tricot, dat kan natuurlijk ook. Met bijtoptant Luis Suarez wil de jeugd blijkbaar niet geassocieerd worden.

Sommige gezelschappen bestrijken drie generaties voetbalfans, ook zijn veel vader/zoon-relaties in de strijd geworpen. Zelf heb ik ook m'n zoon meegenomen, Mick. Speciaal voor de gelegenheid heeft hij een Barça-shirt aangeschaft, iets ordentelijks via internet. Als we er een in de officiële supermegastore bij het stadion hadden moeten aanschaffen, was z'n vader nu failliet geweest. Dat wil hij niet op z'n geweten hebben. Een prettige bijkomstigheid: hij houdt niet alleen van hagelslag en pindakaas, maar ook van tapas, met een lichte voorkeur voor albóndigas en calamares en hij verheugt zich op het live aanschouwen van Lionel Messi over wie z'n vader al zo lyrisch heeft geschreven in heden en verleden. De Messi-magie houdt nu al bijna tien jaar stand, ongekend lang in de huidige, snelle tijd waarin reputaties sneller afgebroken dan opgebouwd worden. Messi, met in z'n kielzog Cristiano Ronaldo, houdt dapper stand. Voor een manneke die qua lengte m'n elfjarige zoon amper ontstijgt, is dat buitengewoon knap.

Maar of hij deze zaterdag meedoet tegen Real Sociedad is nog even de vraag. Het competitieduel valt precies in het Bayern-interbellum waarin de weg naar de CL-finale moet worden geplaveid, dus misschien krijgt hij wel een wedstrijdje rust voorgeschreven van trainer Luis Enrique. Aan de andere kant: de vorige keer dat Messi buiten het elftal werd gehouden, in het verloren uitduel met Sociedad begin januari, vormde de inleiding tot een heuse *fittie* tussen trainer en sterspeler, dus we houden het er maar op dat het Argentijnse wonderkind aan de start verschijnt.

We mogen al blij zijn dat er überhaupt gevoetbald wordt, want een staking dreigt in het Spaanse voetbal, onenigheid als er is over de verdeling van tv-gelden. Er wordt al rekening gehouden met een scenario waarin de komende speelronde (36 van de 38) de laatste is, waadoor we zomaar getuige zouden kunnen zijn van de kampioenswedstrijd. "Voor mij mag het," zegt Marieke Wildenberg, die samen met Diana Kuijpers en Edward de Ruiter de reisbegeleiding voor haar rekening neemt. Het trio is doorgewinterd Barça-fan. Club en stad kennen geen geheimen voor het drietal. Dat Edward daarnaast ook fan is van NAC nemen we hem maar niet kwalijk. Zijn vader Wim de Ruiter gaat al ▸

voor de 31ste keer mee, ongetwijfeld een record. Hij is inmiddels 74, maar zowel leeftijd als vorig jaar ingebouwde pacemaker krijgt hem er niet onder. Geen reis richting Camp Nou of hij is van de partij. “Ik heb in al die jaren maar één trip gemist. Toen vierde m’n zus haar vijftigjarig huwelijk. Daar kon ik niet onderuit.” Hij probeert de spijt die uit die laatste zin doorklinkt tevergeefs weg te filteren. Hij geniet nog van iedere trip, hoewel het reizen hem steeds zwaarder valt. “Het zijn toch fikse inspanningen, zeker als de reistijden oplopen.”
Maar eenmaal aangekomen in Calella is de lange busreis snel vergeten. Een lieflijk plaatsje aan de kust met een onderkomen, hotel Bernat II, waar de fanclub al elf jaar kind aan huis is. En die haar viersterren-status meer dan waarmaakt. Ruime kamers, vriendelijk personeel en op een steenworp afstand van zowel een aantrekkelijk uitgaansgebied als een kindvriendelijk zandstrand. En barveteraan en bijna-pensionado José zorgt ervoor dat de bierglazen gevuld blijven. Dat hij daarbij fan is van Real Madrid, dat is kniesorenwerk, en een dankbaar plaagobject dezer weken waarin *De Koninklijke* alle hoofdprijzen uit het oog verliest. Dat het bezoek uit Nederland allerlei cadeautjes voor hem heeft meegenomen vanwege het naderende pensioen, maakt hem zelfs een tikkeltje emotioneel. In een aanstekelijke mix van Engels en Spaans belijdt hij z’n liefde voor Marieke en Diana. En daarna vult hij op zijn kosten de glazen. Daar mag op *gesalud* worden.

TOERISTENFUIK

De dag erop *pujollen* we reeds om 10.00 uur richting Barcelona. Te vrezen voor een te late aankomst hoeven we niet, Barça - Sociedad kent een aanvangstijdstip van 18.00 uur. De meeste passagiers laten zich afzetten op het centrale Plaça de Catalunya nabij toeristenfuik de Ramblas, de Kalverstraat van Barcelona. Mick en ik kiezen voor Camp Nou, hoewel er van enige bedrijvigheid nog geen sprake is. Logisch bij een stadion dat zich pas een paar minuten voor de aftrap écht vult. Daarvoor hangen de *socios* nog wat rond in de plaatselijke horeca. Of ze kopen bij een van de vele kraampjes een feestelijke sigaar of een zakje zonnebloempitten. Wij prikken een tapasje weg in een cafeetje bij metrostation Collblanc en laten ons daarna per dubbeldekker vervoeren voor een rondtocht door de noordkant van Barcelona. De zon schijnt volop, het is bovenop de *Bus Turístic* goed toeven. We zien de Sagrada Família (hè, nog steeds niet af?), de prachtige huizen (zoals Casa Batlló in de Passeig de Gràcia) die Gaudí wel op tijd afkreeg en komen via de wijk Sarrià terug bij Camp Nou waar het allengs drukker begint te worden.
Het daverende duo Marieke & Diana, ook te bestellen voor al uw feesten en partijen, heeft een verrassing in petto. We kunnen aanschuiven in het Mini Estadi waar Barça B een belangrijke wedstrijd afwerkt tegen Girona, de stad die naast een vliegveld dus ook over een voetbalteam blijkt te beschikken van enige allure. Ze draaien zelfs bovenin de Liga Adelante, de Jupiler League van Spanje, mee en maken een goede kans op promotie naar de Primera División terwijl de jonkies van Barcelona kunnen afdalen naar de krochten van het Spaanse voetbal.
Girona heeft een heuse armada aan fans afgevaardigd naar het gezellige onderkomen waar toch nog wel zo’n 15 duizend mensen inpassen. Hier speelde het Nederlands elftal in 2001 en 2004 interlands tegen Andorra waarvan de laatste vooral Barry van Galen zich nog wel kan heugen. De toen 34-jarige middenvelder werd in die wedstrijd namelijk de oudste debutant ooit in een Oranje-shirt. Hetzelfde shirt dat nu ingelijst en wel bij hem aan de muur hangt.
Vandaag ontwaren we de internationals van de toekomst. Tenminste als we de verhalen mogen geloven. Het Kroatische wonderkind Alen Halilovic (18) is van de partij evenals z’n Spaanse evenknie Sergi Samper (20) die op termijn Messi en Busquets zouden moeten aflossen. Beiden maken echter een niet heel overtuigende indruk. Halilovic heeft grote moeite om langs tegenstanders te geraken, Samper leidt vlak voor rust de eerste tegengoal in met een te zachte terugspeelbal op keeper Suárez. Onder luid gejuich van de meegereisde supporters, van de zevenduizend aanwezigen is driekwart in het roodwit gehuld, loopt Girona vlak na rust uit naar 1-3, een geschikt moment om het miniexemplaar in te ruilen voor de grootste voetbaltempel van Europa.
We hebben mooie plaatsen, zitten met onze hoofden in de zon, met schuin onder ons het doel dat in de eerste helft frequent doorboord zal worden, althans dat denken we. De werkelijkheid blijkt, net als de defensie van Sociedad, een tikkeltje weerbarstiger. Na de eclatante zege op Bayern duurt het even voor de Messi-machinerie op stoom komt. Piqué, Neymar en Suarez komen in de buurt, maar het beslissende tikje ontbreekt. Omdat ook Messi niet in z’n vijfde versnelling staat, halen de Basken ongeschonden de rust. Onze voorspellingen van 4-0 en 5-1 ondergaan enige bijstelling, we zijn al blij als de thuisclub winnend het veld afloopt. Dat lukt uiteindelijk toch, met enige moeite. Met dank aan Neymar en vooral aan Pedro, de invaller die via een weergaloze omhaal voor het hoogtepunt van de avond zorgt.
Eenmaal aangekomen bij het centrale ontmoetingspunt, het standbeeld van de vroegere Hongaarse sterspeler Ladislao Kubala, blijkt vooral Edward de Ruiter in z’n sas. Wijzend op z’n shirt, waarop de naam van de tweede doelpuntenmaker prijkt, begrijpen we snel waarom.

Terug in het hotel troosten we barman José, als blijkt dat Real niet verder komt dan 2-2 tegen Valencia waardoor de aartsrivaal nu op vier punten afstand van de toekomstig landskampioen staat. Vier punten goedmaken in twee duels is een bijna ondoenlijke zaak.

BÁÁÁÁÁRÇA!!

Een paar uur later weerklinkt het befaamde clublied in Can Xena, het clubhuis van de Barça-fans aan de Calle Esglesia 314 te Calella. De zege van de eigen helden in combinatie met het puntenverlies van Real zorgt voor een uitgelaten stemming. Dapper zingen we mee, hoewel mijn kennis van de tekst beperkt blijft tot de drie woorden aan het eind van elk couplet. Barça!! Barça!! Bááááárça!! De Catalanen vinden het schitterend. Als de rust enigszins is weergekeerd, bestudeer ik het interieur van de bar dat volledig uit Barça-parafernalia bestaat. We ontdekken Johan Cruijff op een oude foto uit de zeventiger jaren, een gesigneerde actieplaat van Ronald Koeman (‘*Siempre a la peña de Calella*’) en tal van andere in stemmig *blaugrana* gespoten snuisterijen. Zelfs een deur is afgezet in blauwrode kralen, om mijn woordgrap *blaukrala* lacht echter niemand, zelfs m’n zoon niet, druk verwikkeld als hij is met het rijgen van stukjes albondigas aan z’n vork. In opperbeste stemming keren we terug naar het hotel, waar we van José, die blijkbaar 24-uursdiensten draait, nog een afzakkertje krijgen.
Na een korte nacht draaien we weer de C-32 op richting Barcelona. Een uur later schuiven we aan in de rondleiding door museum en stadion van de aanstaande landskampioen. In beeld, geluid en objecten trekt de roemruchte historie van de club aan ons voorbij. De vier belangrijkste Europacups, de gouden ballen en schoenen van Messi, maar ook de kicksen waarmee Ronald Koeman in 1992 de Europa Cup I voor het eerst in de historie naar Barcelona haalde, komen voorbij. Veel Nederlanders kruisen ons pad, al moeten we even zoeken naar *amigo* Louis van Gaal bij wiens foto expliciet vermeld staat dat hij een moeizame relatie onderhield met z’n vrienden van de media. Johan Cruijff is er in alle soorten en maten, maar ook ontwaren we Giovanni van Bronckhorst, Phillip Cocu, Patrick Kluivert en de laatste Nederlandse winnaar van de Champions League in Barcelonese dienst: Ibrahim Afellay. Beneden aan het veld zijn we getuige van een heus incident: een jongen springt over het hek en probeert een graspol mee te pikken. Nog voordat hij landt wordt hij ingerekend door een paar stewards. Ook hier is de grasmat heilig. Als we later de *Bus Turístic* bestijgen voor een afsluitende rondrit langs de bergen Tibidabo en Montjuïc vraag ik voor de zekerheid aan Mick hoe hij het weekendje Barcelona vond. Z’n gelaatsuitdrukking vertelt al het hele verhaal, maar toch... “Cool, pap.” Kijk, dat mogen vaders graag horen.
De hoogste tijd om weer eens naar huis te gaan. ★

Tips, op- of aanmerkingen? Mail met struisvanhuis@gmail.com. Ook te volgen op Twitter via @struisvanhuis

JOHAN CRUIJFF IS ER IN ALLE SOORTEN EN MATEN